

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

СРПСКИ СИОН

Год. XII

Број 52

НЕДЕЉНИ ЛИСТ ЗА ЦРКВЕНО-ПРОСВЕТНЕ И АВТОНОМНЕ ПОТРЕБЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ МИТРОПОЛИЈЕ КАРЛОВАЧКЕ

ВЛАСНИК

Њ. Светост Српски Патријарх Георгије

УРЕДНИК

Протопрезвитер Јован Јеремић

У Ср. Карловцима у недељу 29. децембра 1902

ЗВАНИЧНИ ДЕО.

МИРОН

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ
ЕПАРХИЈЕ ПАКРАЧКЕ

ЕПИСКОП

Австријско-императорског ордена гвоздене круне

II. степена кавалер

благочестивом и благоверном клиру и народу богохраниме
Епархије своје мир и благослов моли од свемогућег и
милостивог Бога и Спаса Исуса Христа, а од сми-
рености своје шаље архипастирски поздрав и
братско џеливање.

Чим је пошао први човјек по земљи
овој, пошао је за њим узастопце и на-
пасник његов у виду змије, а у намјери
злој и опакој, да заведе човјека на стран-
путицу, и доведе у сукоб с Богом Ство-
ритељем његовим.

И напасник што је наумио, то је и
извео. Довео је човјека у сукоб најприје
с Богом, по том је заплео у сукоб и
човјека са човјеком, са братом његовим,
и напошљетку сукобио се човјек и сам
са собом, па и са напасником самим.

Отпочела се дакле одмах у почетку
свијета и вијека овога, љута борба свиу

са свима, борба добра и зла, душе и
тијела, земаљскога царства и небеснога.

У тој општој борби човјек је доста
пута клонуо, ослабио сасвим, и почео
очајавати и завидити онима, који се нису
ни родили.

Али, пали човјек кријепио се новом
снагом свагда, кад је подигао очи своје
к небу и сјетио се, да му је Отац не-
бески обрекао одмах у почетку борбе
и страдања његова, да ће *сјеме Жетинио*
сатрти главу сјемега змијског, да ће му
Он послати *Спаситеља*, који ће искупити
род људски од гријеха, и омогућити чо-
вјеку нов живот у заједници с Богом,
живот сретан и блажен, живот вјечан.

Та од Бога *нада* кријепила је слаба
човјека, и помогла му да издржи у борби
све до дана онога, када *прјиде кончина*
љкта, и када посла *Богз Сына својега*, да
искупи човјека, да *испуни надање* његово.

И милу успомену на *испуњено надање*
старозавјетнога човјека, славимо ево,
хвала Богу, и данашњом славом нашом

божињом. Славимо успомену на радост ону, кад је свеопштом борбом измучено, обамрло човјештво дочекало зору божињу, свој први Божић, испуњену наду своју на спасење.

Али послије тога дана од надања, послије *Божића првога*, што га дочекаше људи, животу људском није више могла испуњена нада остати и даље ослонцем, као што је била, док се није испунила. Са освитком дана од надања, престаје *нада* бити човјеку оно, што је била, док се није Спаситељ родио, и на мјесто *наде* постаје ослонцем животу људском *вјера у Христа*, *вјера у науку Његову*, јер је *Он пут, истина и живот!*

И зато славећи данас успомену на први Божић, славимо успомену на дјело велике милости Божје, кад се *вјера зацарила*, да буде она јединим ослонцем у животу људском, успомену, кад се с тим у свези *љубав ваилотила*, да буде она поузданим вођом у животу човјечјем, и када се *нада препородила* и посегла, од прва Божића, у блажену *вјечност!*

Па славећи тако ту значајну на боље измјену у животу рода људскога, дужност нам је да се запитамо, да ли је заиста *вјера* наша у Христа данас *ослонац* животу нашем онај, који треба да је; и да ли данас иду људи за свјетлошћу звијезде божињне онако, као што би требало да иду после толико стотина година одкако се појавила над Витлијемом звијезда божињна, и одкако свијетли свима и зове све нас, да се користимо свјетлошћу њеном, и пођемо већ једанпут *стално* и *одлучно* путем, којим нас води она равно животу сретном, животу блаженом, вјечном.

О, како би годило и мени и вама, особито данас на Божић, кад би могли рећи за се и за све нас, да смо заиста пошли, ма и после деветнајест стотина година за Христом, стално и одлучно, кад би могли рећи сви, да смо се потпуно обукли у Христа, и усвојили у свему науку Христову, Слово Божје, као чврст *ослонац вјере* наше, као *вјерна путевођу љубави* наше, и као живо *врело наде* наше у живот вјечни!

Годило би то и те како и мени и вама, и свима нама, данас и свагда, кад би могли рећи, али без презања од савјести наше, да смо се обукли у Христа сви, и да је у нама свима, и свуда око нас онако, како би требало да је у људи, који већ толико стотина година славе успомену на први Божић!

А можемо ли то рећи?

Ако отворимо св. Еванђелије, и проучимо само нека мјеста у њему, увјерићемо се, шта све може да учини *вјера*, ако нам је она чврст ослонац животу нашем. Еванђелски сатник из Капернаума, вјеровоа је у Христа чврсто, и *вјера његова* спасла је слугу његовога од болести љуте. А тако је и *вјера жене хананејке* спасла кћер њену од болести тешке. И другима многима, што су мучили муке свакојаке, једино је *вјера* у Христа помогла, да су и муке поднијели, и Бога прославили у себи и собом.

Јест, благочестиви християни, *вјера* по ријечима св. Еванђелија, даје нама снаге, да изводимо дјела, која је изводио и Христос, даје моћи да нам не науди ништа, ако и отров попијемо. А то ће рећи, ако је у нама вјере, ми ћемо и зло савладати, и тешкоћу поднијети, коју без вјере неби поднијели никако.

По плодовима у животу, познаје се *каква је* у кога *вјера*. И када то знамо, па се обазремо око себе, шта видимо? Видимо свуда на далеко око нас *немоћ* своју! Немоћ, од које немогу право да се дижу куће наше, ни одлучно да крену унапријед послови наши, домаћи и општински, народни, и црквени.

И то, зар нас неприморава да се запитамо: није ли тој немоћи нашој крива *слаба* у Бога и у себе као синове Божје *вјера* наша, ради које почео је и апостол Петар да тоне, јер је још сумњао, и апостоли сви среда почели да губе моћ, коју су добили од Христа и Бога, јер још нису били на чисто са вјером својом.

Испред *наше вјере* слабо ће данас да бјежи *болест*, слабо *смрт*, а слабо и *напасник наш*. По милој вољи својој, сије *напасник* и данас раздор међу нас, и

слаби нас и осамљује и баца као сламку међу виорове. Усљед ослабљеле вјере наше, подлијежемо искушењу и постајемо *лекушци* и *саможивци*, кадри своје користи ради, да нанесемо вјери и образу љагу, коју неби нанијели ни у много тежим приликама, да није ослабила у нама вјера наша, а са вјером, да није ослабила упоредо и снага духа и срца нашега, јер није л' нам јака у вјери ослонца, није нам јака ни духа ни срца ни у највећег мудраца.

Сјетимо се дакле, особито данас, благочестиви Христијани, разне у разнима пословима и одношајима немоћи наше, и потражимо сви што прије лијека, од кога ће ојачати вјера наша у Бога, и у себе саме, и несташе брзо немоћи наше и чаме!

А даље запитајмо се, да ли је данас животу нашем *љубав путовођа* сталан и вјеран? Запитајмо се, да ли *љубимо*, као што нам заповиједа Христос да *љубимо један другога* чисто, нелицемјерно, као што *љубимо* сами себе, и да ли се миримо с братом нашим прије него што пођемо у цркву на молитву? Да ли праштамо један другом увреде, и да ли се нагађамо, као браћа, сами, када један другом шта криво учинимо, или се гонимо као душмани, ни за што, судом, на велику нашу штету и срамоту, а и гриоту? Дајемо ли Богу Божје, а Цару Царево, и свакоме што је чије? Поштујемо ли брата старијега, па да и нас поштују млађи наши? Помажемо ли оне, који требају помоћи наше руком или поуком, или срцем болећивим, по оној нашој народној »ко пожали, ко да би помогао,« или смо као онај еванђелски богатун, који није имао ни срца ни душе, за Лазара паћеника тешког? Да ли носимо мирно крст сваки свој, и да ли сносимо, по науци Христовој, слабости један другога, или можда тражимо у оку брата нашега трун, а у своме брвна не видимо? Да ли је животу нашем заиста *љубав путовођа* сталан и вијеран, она *љубав*, за коју нам вели св. апостол *да дуго трпи, да незавиди, нечини што неваља, немисли о злу, неради о неправди, него је мило-*

крвна и све сноси, свему се нада и неирестаје никада, или можда пуштамо, да нас води у животу нашем мржња, злоба и завист, напасникове помѡгачице, и виновнице да смо рају леђа окренули, на Косову царство изгубили!

Запитајмо се, благочестиви Христијани, *какова је данас љубав* наша братска и хришћанска, и по савјести одговоримо на то, ал' се уједно и сложимо у томе, да нам одсада буде свима једино *љубав путовођа* у животу нашем и раду домаћем и општем, народном и црквеном, *љубав* коју нам је оставио Христос у знак, да смо ученици Његови, да смо синови Божји, *љубав*, без које неби данас имали ни Божића ни Ускрса, ни Богојављења Господња, а ни српске славе, Светитеља Саве.

Љубав Христова отупила је на крсту голготском жалац смрти, власт напасникову, отровни зуб змијин, ал' је ипак напаснику — змији, остало толико власти — отрова, да нас може напастовати, у *пету* уједати, тровати и данас, ако му само маха дамо. Он може сијати и сипати, као што и сије и сипа отров — раздор између људи, између присних родова, између браће рођене и данас, али на утјеху нашу само онда, кад си ми нијесмо довољно свјесни моћи наше као ученика Христових, као синова Божјих, онда, кад није у нама и међу нама довољно *вјере јаке, и љубави братске и хришћанске!* . . .

А *нада* наша? Каква је она?

Нада нам је доста *јака*. Та ми и живимо понајвише *надом*, да ће и код нас боље бити, да ће се муке наше и невоље умалити, ублажити.

Но варљива је *то* *нада*, и слаба утјеха наша. Данас послије *првога Божића*, послије *испуњења надања на спасење*, ослонца животу нашем, није више *нада*, него *вјера*, а *љубав путовођа*, а њих двије, вјеру и љубав, прати *нада на блажену вјечност*.

Данас дакле, послије Рождества Христова, не можемо се ми хришћани руководити *надом*, данас, послије св. Саве нашега, не можемо се ми православни

Срби грчевито држати наде на њеко боље вријеме, кад нас је и наш рођени Светитељ учио и научио, да је *та нада* без *вјере* и *љубави* празна и пушта.

Оканимо се, дакле, те пугте наде, и уздисања празна за бољим временима. Боља времена могу наступити за нас и међу нама само онда, ако се на *вјеру* ослонимо, ако *љубав* за вођу узмемо, ако се у *вјери* и *љубави* ујединимо. Онда ће се из вјере и љубави родити нада, али нада жива, прѠва, пуна и бујна, не на данас и сутра, на дан-два, него *нада* на *вјечност*, коју народу моме желим и од

Бога молим данас, а молићу и у све дане живота мога.

Уз то желим свима вама: Честит Божић и сретну и напредну у свему Нову Годину. А Богојавленска и Светосавска водица наша, нека нам буде свима, света брана и јака одбрана од свију намишљаја и нападаја напасникових, данас и у све дане живота нашега. Амин! Да Бог да!

У *Пакрацу*, пред Божић 1902.

Гореспоменути смирени Епископ

М и р о н.

ИЗВЕШТАЈ

О РАДУ ШКОЛСКОГ САВЕТА

од 1890.—1901. год.

Поднесен срп. прав. народно-црквеном сабору год. 1902.

(Свршетак.)

Када је 29. новембра 1896. Јован Ђурић први управитељ и професор математичних и природних наука на овој школи преминуо, Школски Савет је 3. (15.) децембра 1896. управе ове учитељске школе поверио Николи Шумоњи, професору педагогијских наука, а за професора математике и природних наука на истој школи по потреби службе преместио је Школски Савет Стевана Јовића професора природних наука и математике у сомборској мушкој учитељској школи, који је гореспоменути катедру у Пакрацу 1. јануара 1897. (по новом) примио и ову дужност до 11 маја исте године одправљао, те онда по наредби Школ. Савета испит са својим ученицима из поменутих наука под управитељевим председавањем држао, ради повратка свога у Сомбор, где је закључне испите и испите за оспособљење из математике и природних наука, по потреби службе одржати имао.

По дозволи в. кр. хрв. слав. далм. земаљске владе, приправници ове школе вежбају се у практичној настави у општој пучкој школи пакрачкој, пошто у Пакрацу српска вероисповедна школа непостоји и не може се установити.

По заузимању Његовог Високопреосвештенства г епископа пакрачког, епархијска власт ове дијецезе из свога препарандијалнога фонда, из кога су дотле потпоре новчане сиромашним приправницима давале, купила је и обновила једно старинско здање државно у Пакрацу, које је 1896. год. за школску потребу и за станове приправничке преустројено и са потребним намештајем снабдевано, и у које је смештена 1897. год. ова учитељска школа заједно са неоснованим интернатом за приправнике.

Ово здање се налази преко Пакре на десно од пута у Лицик на великом простору, које је 80m дугачко и 100m широко и износи 8000m²

Здање је на спрат подигнуто.

При земљи су школске дворане, трапезарија, управитељева писарница и друге побочне одаје.

У првом спрату је стан управитељев, три простране спаваонице за питомце интерната и друге побочне одаје. — Све су ове просторије видне, и пред њима су затворени ходници.

У споредној згради је гимнастичка дворана, а у дворишту је школски врт.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У интернату су места већином бесплатна, а синови имућних родитеља плаћају по три форинта месечно.

Год. 1897./8. држан је први испит зрелости у овој школи, којом је приликом 18 учитељских кандидата оспособљено за привремену учитељску службу.

Професори овога завода су: 1. Никола Шумоња, професор и управитељ.

2. Јован Константиновић катихета.

3. Ђорђе Поповић.

4. Јован Кнежевић.

5. Богољуб Бакаловић.

6. Светозар Прибичевић, сви оспособљени.

Осим тога помоћни учитељи су Симо Вуксан за привреду и Иван Чешић за харм. певање и свирку.

За вежбаоницу служи приправницима општа нар. школа у Пакрацу.

Год. 1900/1. било је приправника у I разр. 24, у II. раз. 21, у III. раз. 11, у IV. раз. 13. Свега 69, који су сви Срби православне вере. Настава је текла по научној основи одобреној од Школског Савета.

У течају 1900/1. школ. год. прегледали су ову школу г. Ф. Крема земаљски школски надзорник, и пресветли г. Армин Павић, одељни предстојник богоштовља и наставе, и обојица су се похвално изразили о овом заводу пред управитељем и професорима о спољашњем и унутарњем уређењу ове школе.

На крају 1900./1. школ. год. држан је у овом заводу испит зрелости свршених приправника IV. раз., као испит за привремено оспособљење учитељско.

Испит је овај држан 24. 25. и 26. маја 1901. под председавањем Николе Ђ. Вукићевића заменика гл. школ. референа, а повереник епарх. власти био је на том испиту г. Атанасије Зорчић окр. протопрезвитер пакрачки. На овом испиту за привремену учитељску службу оспособљено је 13 приправника.

Прикључена таблица показује број приправника у овој школи по разредима од год. 1894./5.—1900./1. и за привремену учитељску службу оспособљених кандидата од год. 1897./8.—1900./1. год.

Из ових се таблица види, да је за горњих 8 год. број приправника у овој школи 412

Од тих је за привремену учитељску службу оспособљено 52 кандидата.

I. Број ученика у српској мушкој учитељској школи Пакрачкој од школске године 1894/5.—1901/2.

Школска година	Број приправника у разреду				Укупно	Примедба
	I.	II.	III.	IV.		
1894.—5.	18	—	—	—	17	
1895.—6.	27	19	—	—	46	
1896.—7.	13	24	18	—	55	
1897.—8.	14	12	16	18	60	
1898.—9.	11	15	10	15	51	
1899.—1900.	19	9	10	6	44	
1890.—1.	21	24	11	13	99	
1901.—2.	16	20	24	10	70	

II. Број кандидата оспособљених у српској мушкој учитељској школи Пакрачкој за привремену учитељску службу, од школске год. 1897/8.—1900/1

Школска година	Број оспособљених учитеља	Примедба
1897.—8.	18	
1898.—9.	15	
1899.—1900.	6	
1900.—1.	13	
Укупно	52	

Рад Школског Савета око получења јавности српске учитељске школе у Пакрацу и у Г. Карловцу.

Како по смислу земаљског сакона од 31. листопада 1888. вероисповедне учитељске школе у Хрватској и Славонији право јавности могу добити само тако, ако су устројене у свему према одређењима тога закона; то се Школски Савет постарао још пре 1890. год., да код в. Саборског Одбора исходи за професоре тих учитељских школа онаку плату, какву имају у смислу превишње кр. Уредбе за српске народне школе, професори сомборске учитељске школе. Исто таво настојањем Е. Ш. Одбора пакрачког за српску учитељску школу у Пакрацу купљено је и оправљено пространо школско здање, које је снабдевано школским намештајем, и намештајем за интернат

Године 1898. бр. Ш. С. 127. издао је Школски Савет правилник испита зрелости учитељских и учитељичких кандидата.

На позив в. кр. зем. владе одјел за богоштовље и наставу одписом од 7. јуна 1898. бр. 1654. ради подарења права јавности учитељској школи у Пакрацу и учитељичкој школи у Г. Карловцу, да се пошаљу устројни штатути за обе школе; искази о оспособљењу наставника на тим школама као и уџбеници и помоћне књиге што се у тим школама употребљују. Школски Савет је нацрт устројног штатута за пакрачку учитељску школу са по 1 примерком свију уџбеника и помоћних књига, и списком учила в. зем. влади одмах поднео; а учинио је кораке да се све ово и за горњокарловачку учитељичку школу набави и пошаље.

Међутим је в. к. зем. влада одјел за богоштовље и наставу са одобрењем на знање узела и повратила Школском Савету сведоче оспособљења професора пакрачке учитељске школе и све достављене јој књиге, али је поново захтевала, да се поднесени јој нацрт штатута према њеним захтевима допуни и измени, на које је Школски Савет ад Ш. С. 214. ех 1900. поново поднео исправљени и попуњени штатут устројни, а на сва друга захтевања в. кр. зем. владе, која на супрот стоје са аутономијом није могао Школски Савет пристати.

Школски Савет није могао пристати на то, да испите зрелости на срп. вероисповедним школама у Хрватској *руководи* сам изасланик кр. зем. владе; него је захтевао, да то остане и у будуће право повереника Школ. Савета, као што је то и у Угарској, у свима вероисповедним па и у сомборској учитељској школи.

Год 1901. изаслан је од Школ. Савета впреч. г. прота Јов. Борота члан Школ. Савета у Загреб да лично саопшти преузвишеном г. бану и пресветлом г. предстојнику одјела за богоштовље и наставу, назоре због којих Школски Савет не може ово своје право напустити.

И после овога је в. кр. зем. влада год. 1901. бр. 17.269. ех 1900. захтевала

да Школски Савет прими све услове, који су му стављени ради изречења права јавности учитељској школи пакрачкој — или да ову ствар Сабору поднесе.

На то је Школски Савет у својој првој седници 1902. год. одлучио обратити се Сабору Краљевина Хрватске, Славоније и Далмације са представком, да се право јавности српској пакрачкој учитељској школи да, пошто је школа ова уређена сасвим према закону од 31. листопада 1888.

Из седнице срп. прав. нар. Школ. Савета, држане у *Карловцима* 18. (31.) маја 1902.

ГЕОРГИЈЕ

Патријарх.

Његова Светост, православни Архиепископ Карловачки, Митрополит и Патријарх српски, Георгије Бранковић, благоизволео је дана 25. децембра о. г. рукоположити монаха манастира

Јаска Вићентија Себишановића за јерођакона, а јерођакона манастира Бешенова Пантелејмона Живића за презвитера (јеромонаха).

НЕЗВАНИЧНИ ДЕО.

Изјава

После трогодишње сарадње и деветогодишњег уредниковања, растајем се са „Српским Сионом“ и данашњим даном престајем бити његов уредник.

И на растанку том нека је дубока хвала преузвишеном господину, Његовој Светости патријарху српском *Георгију Бранковићу*, на високом поверењу, којим ме је благоизволео поставити и одржати на експонираном месту уредника досадањег „Српског Сиона“.

Усрдну хвалу изричем и свој господи и браћи, која су ме за време уредниковања својом сарадњом потпомагали.

У *Карловцима*, 28. децембра 1902.

Протопрезвитер **Јован Јеремић.**

ЛИСТАК.

Белешке из црквено-школског и просветног живота.

У Митрополији Карловачкој.

(Архијерејска литургија.) На дан Христова Рождества служила је Његова Светост, патријарх српски *Георгије Бранковић*, св. литургију у св. Николајевском храму у Карловцима.

(Нови чланови епархијске управе у Темишварској епархији.) Дана 16/29. децембра о. г. одржана нова епархијска скупштина Темишварске епархије изабрала је нове чланове у епархијске одсеке Изабрани су као чланови:

I. Нонисторије. *Свештеници:* Исак Дошен архимандрит Вездински, протојереј Милош Рајковић парох у Врањеви, протонамесник Светозар Дражић, парох у српском Крестуру, Иван Тешић парох у Тиса Хиђошу, Младен Боберић системизовани па-

рохијски помоћник у Врањеви, Жарко Стакић парох у Великом Бечкереку, Светозар Теодоровић парох у Ечки, протојереј Станко Жупански администратор парохије у Новом Св. Ивану, Григорије Стајић системизовани парохјски помоћнику Мокрину, Милош Милошев парох у Чакову, Илија Белеслијин парох у Фабрици (Темишвар.), Миливој Радовић системизовани парохјски помоћник у Великој Кикинди. *Световни:* Др. Љуба Павловић, Др. Богдан Давидовић, мајор Милутин Секулић, Др. Живко Богдан, Др. Милош Каракашевић, Др. Степа Удички, Др. Младен Ивковић и Бура Терзин.

II. Административног Одбора. *Свештеници:* архимандрит Исак Дошен, окр. протопрезвитер Бура Страјић, протопрезвитер Јован Новаковић, протојереј Милош Рајковић, Стеван Николић, игуман манастира Св. Ђурађ. Милош Влашкалин системизовани парохјски помоћник у Врањеви, Милош Челекетић, парох у Сараволи, Обрад Брусин парох у Тарашу, Миливоје Мишић, парох у Српском Итебеју и Милан Жин, администратор парохије у Шурјану; *Световни:* Др. Љуба Павловић, Коста Стефановић, Др. Иван Веселиновић, Др. Сава Путник, Марко Богдан, Пера Станковић, Др. Ваца Јакшић, Пера Лончар, Сава Грујић-Шулцов, Милан Попов, Јаша Шећеров, Др. Јован Пачу, Арсен Илић, Милутин Цветић, Пера Арновљевић, Мита Кнежев, Др. Богдан Давидовић, Др. Живко Богдан.

III. Школски Одбор. *Свештеници:* Григорије Стајић парох у Мокрину, Илија Белеслијин, парох у Фабрици. *Учители:* Љубомир Лотић, Ника Николајевић. *Световни:* Др. Љуба Павловић, Миша Косић, Коста Стефановић, Мита Васић, Др. Сава Путник, Гена Петровић, Др. Ваца Јакшић, Ника Николић, Др. Иван Веселиновић, Душан Берић.

За епархијског бележника остављен је и надаље у привременом својству *Милан Андрић*, за епархијског подбележника изабрат је *Милета Јакшић*, свршени богослов и бивши професор Монашке Школе. За ревизора изабрат је *Лукијан Тризуров Бранковић*, досадањи чиновник срп. нар. цркв. фондова у Карловцима.

ЗВАНИЧНИ ОГЛАСИ.

Ad C. O. 9230./2751. ex 1902.

177 2-3

СТЕЧАЈ.

Отвара се стечај ради попуњења а.) приврем. системизованог места, саборско-одборскога другога бележника са платом од год. 2000 круна и станарином од год. 300 круна; б.) приврем. системизованог места саборско-одборскога тајничког пристава са платом од год. 1600 круна и станарином од год. 200 круна с тим, да ће и један и други бити постављен у привременом својству.

Православни Срби, свршени правници, који желе получити једно од горњих места ваља да поднесу своје инструисане молбенице саборском одбору у Карловцима најдаље до 18. (31.) јануара 1903. год. и нарочито да докажу своје правничко оспособљење (бар апсолуторном еведоцбom), даље да су здрави и неприкорног владања и да су вешти у састављању списа српским језиком. Првенство на место тајничког пристава имаће они, који докажу и знање мацарског језика.

Из седнице срп. прав. нар. црквеног сабор одбора, држане у Карловцима 14. (27.) децем. бра 1902. год.

Председништво
саборског одбора

Ad C. O. 2798/зап. ex 1902.

178 2-3

СТЕЧАЈ.

Ради попуњења једног писарског места код саборског одбора и осталих средишњих митроп. звања у Карловцима расписује се стечај

Са тим местом скопчана је плата од год. 1200 круна и станарина од год. 200 круна.

Постављање ће бити у привременом својству. Првенство имају они, који су оспособљени за оправљање писарских послова у српском, мацарском и немачком језику, а уз то имају леп рукопис.

Срби, који желе получити ово место имају своје сходно (инструисане молбенице поднети потписаном председништву најдаље до 7. (20.) јануара 1903.

У Карловцима 18. (31.) децембра 1902.

Председништво
срп. прав. нар. цркв. саборског одбора.

Број 53./1902.

ОГЛАС.

179 2-3

У смислу решења срп. правосл. цркв. општине дивошке од дана 15. децембра по старом календару г. 1902. записника бр. 9 и према одобреном прорачуну од сл. Арх. Адм. Одбора.

Доле потписана цркв. општина расписује офертуалну дражбу на мањак ради издавања посла око надограђивања торња и оправке споља целе цркв. зграде.

цео дунђерски посао са материјалом	1850	Кр.	—
ковачки	104	"	—
казанциски	4255	"	—
златарски	180	"	—
зидарски	1122	"	80
кроварски	344	"	—
механичарски	200	"	—
браварски	500	"	—
мазалски	96	"	—
и неки други мања посл. са материјал.	125	"	—

Свега 8676 Кр. 80

Рефлектант који горњи посао предузети желе дужни су у име пишманлука 10% цркв. одбору од прелиминираних своте положити.

Услови као и трошковник могу се у свако доба код цркв. општине видети а сама дражба одржаће се 19. јануара (1. фебруара) 1903. год. у 2 сата после подне пред цркв. одбором као повереником општинским. Општина задржава себи право у случају и скупуљем лицитанту посао издати ако у истоме бољу гаранцију добила буде.

Рефлектант са стране као и из места немају никаквих путних ни иних трошкова на општини потраживати.

Дивош 18./31. децембра 1902.

Митар Мирешевић
перовођа.

Милан Манојловић
председник.

ДРУГИ ОГЛАСИ

МИТА ТОМИЋ

златар Србин у Новоме Саду
Ћурчијска улица бр. 3. код саборне цркве преко пута
који сам свој рад испекао у првим фабрикама Пепти, Бечу и т. д., примам на оправку, чишћење и позлату, као и по-сребрење

СВЕ ЦРКВЕНЕ УТВАРИ

као и филиграм израде за прављење нових кандила, и т. д.

Умољавам све српске православне црквене општине, манастирске управе, као и п. публику, да би ми као младом Србину што више поверење поклонили.

За свој посао јамчим.

С поштовањем

170 6-6

Мита Томић.